

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 442/2015
13.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца В.П. из Н., чији је пуномоћник К.Р., адвокат из Н., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Београд, Полицијска управа Ниш, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3116/13 од 14.08.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3116/13 од 14.08.2014. године и пресуда Основног суда у Нишу П1 2194/11 од 15.10.2013. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2194/11 од 15.10.2013. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати разлику зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада на дане државних празника за период од 01.06.2008. године до 01.06.2011. године, као и да му на означене износе увећане зараде уплати доприносе за обавезно осигурање.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3116/13 од 14.08.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Апелациони суд у Нишу решењем Р1 8/15 од 03.03.2015. године није предложио одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је на основу изричитог овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) који је новелиран одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) закључио да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, а у циљу уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, распоређен на радном месту вођа смене дежурне службе УОСЛ/IV, у Полицијској испостави за безбедност железнице, Одељење полиције ПУ Ниш, са звањем самостални полицајац. Решењем туженог од 24.07.2006. године тужиоцу је на основу Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова утврђен укупан коефицијент за обрачун плате од 19,15. Утврђено је да тужилац у утуженом периоду радио прековремено, ноћу и у дане верских и државних празника. Поређењем додатног коефицијента тужиоца (6,70) са коефицијентом радника на административно техничким пословима (4,61) који има исти степен стручне спреме, али нема статус овлашћеног службеног лица утврђено је да је коефицијент тужиоца од коефицијента радника који обавља административно техничке послове већи за 45,34 %, те да је у односу на укупан коефицијент упоредног радника коефицијент за обрачун плате тужиоца већи за 69,62%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужилац није доказао да је решење о одређивању плате оспоравао жалбом у управном поступку, а коначно решење тужбом у управном спору, те да му је решењем туженог утврђен увећани коефицијент за обрачун и исплату плате на начин прописан чланом 146. и 147. Закона о полицији, због чега према мишљењу нижестепених судова неосновано потражује исплату утуженог износа на име накнаде по овом основу.

Врховни касациони суд је мишљења да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца погрешно примењено материјално право, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији („Службени гласник РС“, бр.101/05 и 63/09), који је био на снази у спорном периоду, одређено је да се основна плата

запослених код тужене састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2.). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. истог закона, применом на основицу увећава плату за 30 % до 50 % у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе Републике Србије за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50 % у односу на плате других државних службеника у смислу става 2. наведеног члана. Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30% до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, а које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицијског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При томе, сама садржина одредбе члана 147. закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника. Из наведеног следи да приликом утврђивања да ли је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити возач, дактилограф, достављач (намештеници), већ по правилу полицајци који имају статус овлашћеног службеног лица, а имају исту школску спрему.

Стога је Врховни касациони суд мишљења да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право када је околност да ли је тужиоцу већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника, утврђена стављањем у сразмеру додатног коефицијента тужиоца са додатним коефицијентом запосленог који обавља административне послове, због чега су пресуде морале бити укинуте.

У поновном поступку првостепени суд ће у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права донети нову на закону засновану одлуку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**